

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΛΗΙΣΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

ΕΧΟΝ ΒΑΣΙΝ ΑΔΗΘΗ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Μετάφρασις ἐλευθέρα

(ἐκ τοῦ Ἀγγλικού.)

Πρὸ τινων ἐκανονταετηρίδων ὑπῆρχον ἐν Γερμανίᾳ ἐκτεταμένα καὶ σκοτεινὰ δάση, τὰ ὅποια ἤδη σχεδὸν ἐξηφανίσθησαν.

Τὰ δένδρα κατεκόπησαν, αἱ ῥίζαι των ἐξεβρίζωθησαν, ἡ δὲ γῆ, τὴν ὁποίαν κατεῖχον, ἤδη χρησιμεύει πρὸς σπορὰν δημητριακῶν καρπῶν, ἢ βοσκήν ποιμνίων καὶ κτηνῶν.

Εἰς ἐν τῶν δασῶν τούτων συντροφία τις Ἀθιγγάνων ληστῶν εὗρισκε καταφύγιον εἰς μέγα τι σπήλαιον, παρὰ τοὺς πρόποδας ὕψηλοῦ τινος βράχου, περιβαλλομένου ὑπὸ πυκνοῦ τινος ἄλσους.

Τὸ μονοπάτιον, τὸ ὁποῖον ἔφερε πρὸς τὸν κρημνὸν τοῦτον, ἡδύνατο νὰ εὗρεθῇ ἀπὸ μόνους τοὺς γνωρίζοντας τὰ μυστικά σημεῖα, τὰ ὅποια οἱ λησταὶ εἶχον κάμει πρὸς ὁδήγιάν των, ὅταν εἰσῆρχοντο καὶ ἐξήρχοντο ἀπὸ αὐτό.

Τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο ἐν μέρει ἀπεκρύπτετο ἀπὸ τὸν ὑπερκείμενον βράχον, εἶχε δὲ εἰσόδον χαμηλὴν, ὥστε ὁ θέλων νὰ εἰσέλθῃ, ἔπρεπε νὰ δεύσῃ ἐπὶ τῶν γονάτων του, οἱ δὲ λησταὶ εἶχον φυτεῦσαι παρ' αὐτὴν διαφόρους ἀκανθώδεις θάμνους, οἵτινες ἀπέκρυπτον αὐτὴν ἐντελῶς ἀπὸ τῆς ὄψεως.

Ἀπὸ τῆς εἰσόδου στενωπὸς τις δέκα περίπου ποδῶν ὠδῆγει εἰς αἰθουσαν εὐρείαν, σχηματισθεῖσαν ἀπὸ αὐτὴν τὴν φύσιν ἐντὸς τοῦ στερεοῦ βράχου· ἡ αἰθουσα αὕτη ἦτο τόσον ὕψηλὴ, ὥστε ἡ ὀροφὴ αὐτῆς ἦτο μόλις ὁρατὴ ἐκ τῶν κάτωθεν ὑπὸ τὸ φῶς πολλῶν φώτων, διότι τὸ περίε σκότος ἦτο τόσον βαθύ, ὥστε τὸ φῶς ἐφαίνετο καταποντισζόμενον καὶ ἐξαφανιζόμενον εἰς αὐτό.

Μετὰ τοῦ σπηλαίου τούτου, τοῦ ὁποίου τὸ πλάτος ἦτο περὶ τοὺς ἑκατὸν πόδας, συνέχοντο μικρότερα δωμάτια καὶ στενωποὶ, ὅτινα εἰσῆρχοντο ἐλικοειδῶς ἐντὸς τοῦ βράχου.

Ἡ μεγάλη αἰθουσα ἐχρησίμευε πρὸς κατοικίαν τῶν ληστῶν, τὰ δὲ μικρότερα δωμάτια πρὸς ἀπόκρυψιν τῶν κλοπιμαίων πραγμάτων, ἢ καὶ αὐτῶν τῶν ληστῶν, καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ κρυφὸν αὐτῶν ἤθελεν ἀνακαλυφθῇ.

Τὸ σπήλαιον δὲν ἦτο οὔτε ὕγρον, οὔτε ψυχρόν· ἀλλ' ὅμως ἦτο τόπος σκοτεινὸς καὶ κατηφής, διότι οὐδεμία ἀκτὶς φωτὸς ἡδύνατο νὰ διεισδύσῃ εἰς αὐτό.

Ἡμέραν τινα καλοκαιρινὴν ὁλόκληρος ἡ συμμορία

τῶν ληστῶν συνηθροίσθη εἰς τὸ σπήλαιον· ἔκωθεν εἰς τὸ δάσος ἐπεκράτει βαθεῖα σιγὴ, ἀλλ' ἐντὸς τοῦ σπηλαίου ἦσαν φωναὶ καὶ θόρυβοι· εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης εἶχον ἀνάψει διάφορα τεμάχια θαλίου, ὑπὸ τὸ φῶς δ' αὐτῶν τὰ τραχεῖα καὶ βασύτριχα πρόσωπα τῶν ληστῶν μὲ τοὺς ἀγρίους των ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ χονδροειδῆ χαρακτηριστικά των παρῆγον τρομερὰν εἰκόνα, ἐνῷ ἐτραγῶδουν καὶ ἐγέλων καὶ ἔπινον διάφορα πνευματώδη ποτὰ, τὰ ὅποια γυνή τις, ἐκ τῆς αὐτῆς κατὰ τὸ φαινόμενον μὲ αὐτοὺς ζύμης, τοὺς ἐκέρνα ἐντὸς ποτηρίων ξυλίνων.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ἐπιβόρῃ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἐπὶ τὰ ζῶα.

Ζωηρός τις καὶ εὐφρὺς κύων ἀνῆκων εἰς τινα κυρίαν, ἰδὼν ποτε πίθηκον ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους περιφέρουν διάφοροι ἄνθρωποι πρὸς ἐπίδειξιν, νὰ καθήτα· ἐπάνω εἰς μίαν καθέκλαν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς κυρίας τε, ἀμέσως ὤρμησε κατ' αὐτοῦ διὰ νὰ τὸν καταξέσχισῃ.

Ἀλλὰ ὁ πίθηκος ἔδειξε τόσῃν ἀταραξίαν, ὥστε ὁ κύων ἐκπλαγείς πρὶν κάμῃ τὸ ἔσχατον πῆδημα, ἔσταμάτησε καὶ ἤρχισε νὰ κυττάζῃ αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτί. Τοῦτο ἐνεψύχωσεν ἔτι μᾶλλον τὸν πίθηκον, καὶ σταθεὶς εἰς τοὺς ὀπισθίους τοῦ πόδας, ἐξέβαλε τὸν πῖλον τε καὶ ἐχαιρέτησε τὸν ἐκπεπληγμένον κύνα μὲ ἐν δυνατὸν οὖρα!

Ἡ φιλοφροσύνη αὕτη ἦτο πάρα πολλὴ διὰ τὸν ἀγροῦτον κύνα· ὅθεν καταβιβάσας τὴν κεφαλὴν καὶ βαλὼν τὴν οὐρὰν του μεταξὺ τῶν ὀπισθίων σκελῶν του ἔδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐχώθη εἰς τὸ μαγειρεῖον, διὰ κάθενος δὲ τρόπου δὲν ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐκεῖ, ἕως οὗ ἐπληροφορήθῃ, ὅτι ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ξένος εἶχεν ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴν αὐλὴν!

Ἡ ΑΝΥΠΟΜΟΝΟΣ ΚΟΡΗ

Σ' ἐνὸς μικροῦ ἀρωστηρίου τὴν ἀνθισμένην βάρχη
Κάθεται κόρη ἀνήσυχη, μὰ χαρωπὴ μονάχη,
Καὶ ἀγναντεύει στὸ γαλὸ καράβι π' ἄρμενίζει.
Καὶ τοῦ πελάγου γλήγωρα τὴν ἀγκαλιὰ ξεσχιζει.
Τὰ γαλανὰ τὰ μάτια τῆς στὸ πλοῖον στηλωμένα,
Λὲς νὰ τὸ σύρουνε ζητοῦν... τὰ χεῖλη ἀναμμένα.
Σιγὰ, σιγ' ἀναδεδόνται καὶ λόγια ψιθυρίζουν
Ποῦναί γλυκὰ σὰν προσευχὴ καὶ σὰν ἀνθὸς μυρίζουν.

«Σπρώχνε, ἀγέρι τοῦ γαλοῦ, περίχαρο, ὁρσάτο,
«Σπρώχνε τὸ πλοῖον ἐλαφρό,
«Τόσον καιρὸ τὸ καρτερώ,
«Καὶ τὸ σκληρὸ δὲν ἔρχεται ὅπως ποθῶ τρεχάτο.

«Εἶν' ὁ καλὸς πατέρας μου ἐκεῖ, γλυκὸ ἀγέρι,
 «Ποῦ βλέπεις τὸν λευκὸ καπνὸ,
 «Κι' ἀπὸ ταξίδι μακρυνὸ
 «Μᾶς ἔρχεται, μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὰ ξένα μέρη.

«Με τὴ χρυσή Πρωτοχρονιά θὰ τὸν δεχθοῦμε πάλι.
 «Τὶ εὐτυχία μας λαμπρά
 «Καὶ θάχωμαι διπλὴ χαρὰ,
 «Μητέρ ἀδέλφια, συγγενεῖς... Διπλὴ γιορτὴ μεγάλη»

Ἡ Ἀγνή ἀναμένουσα τὸν πατέρα της.

«Σπρώχνε τὰ κύμα γαλανὰ, ἀφροστεφανισμένον,
 «Τὸ πλοῖο ποῦρχεται ἐδῶ...
 «Λαχτάρισα νὰ τὸν εἶδῶ,
 «Καὶ τὸν καλὸ τοῦ ἔρχομὸ ἀνίσυχῃ προσμένω.

«Διώχν' ἡ χαρὰ τοῦ ἔρχομῶ, τοῦ χωρισμοῦ τὴ λύπη...
 «Λεῖπ' ἀπ' τὸ σπῆτι ἡ ψυχὴ, ἂν ὁ πατέρας λείπῃ.»

(Σ. Σφατσουδάκης.)